

Nič ni
izvirnejšega
kakor človek

Valentin
Cundrič

Mati

ti ki si razpotje moža in otroka
in prošnja naj človeštvo oprosti
da nisi mati veselja
da nisi zvezd rodila
prošnja da dojemljivost ne postane
častihlepnost greh in sramota
pesem te čuti kot vročo kapljo in nož

ko boš ti zahtevala kruha in iger
bodo bogovi iz stroja tekali sem pa tja
kako bi se izselili iz ljudskega števila

Očetje

v vsakem človeku je kamen zavaljen
na kapnico čutov
na razkrojeno zvezdo rojstva
kokoni teme te zasujejo

usedlina tišine si
začepen s kletvijo

čudež je da med tako norimi dnevi
še najdemo dan ljubkovanja vreden
o moške
dan ko si lahko glasno sporočimo:
to je dan ko so nam žene naklonjene

Mladenič

pesem je osamosvojena trpkost
hiteča v svojo tesnobo
in jo mrtvo naplavi čas

človek je past za življenje in bogove
seme ki ga človeštvo ne nebo
ne smeta zavreči
človek je prostor
in zemlja in zrak in ogenj in voda
se borijo
kdo ga bo naselil

Dekle

zapuščaš telo brez popkovine
v želji in sli da bi ga našel
in vzel urin vojščak

v prividu ti sulica para meso
in te pripenja na kraj sramu

sedemsobotni teden živiš
in čakaš nedeljo ko bodo prihajali
mrtvi kentavri za tvoj prosojni hrbet

tvoja ramena so pašniki in lovišča
ribe nasedajo piskajoče
v tvojem raztrganem naročju

Bolnik

dnevi so snežnobeli glasovi
obešeni na zvon

le redek dež neba kaplja
skoz panteonsko streho

telo je nema gluha pot
ne ve se čemu jo hodimo
zakaj po njej blodimo
zakaj se je oklepamo

Smrt

žarki spola zadnjič
ude in čute osvetlujejo

krik podtalne vode se poigrava
s to šibo na vodi
in krogle misli
trkajo druga ob drugo

beseda je komaj slišna smer
iz časov pred rojstvom
in je spomin na spomine
spomin na spomine

Jesen

oživil sem pripoved o človeku
nič ni izvirnejšega kakor človek

beseda je bližnjica do smrti
lahko tudi smrt sama

pesem ni nikoli izgubljena
pesem ni nikoli najdena

Čas

izrine te iz tvojega telesa
iz tvojih potov
ti pa si njegova lajna
njegova živa plošča

življenje je moralo priti
mojbog
a gorje po komer pride

Varovalne barve legend

ko bo smrt življenje življenje
bomo živeli živeli
ko bo smrt zibel zibel
se bomo zibali
ko bo smrt protje protje
jo bomo upogibali
ovijali okoli prstov
ko bo smrt solza solza
jo bomo potočili

Besede po pasje zakoplješ

ko se telo nagovori
besede po pasje zakoplješ
do uhljev v telesu
vse življenje čepiš
in vztrajaš v sesirjeni krvi
kleče
na komolcih
na glavi
(kdor se je zavlekel vate
se je že izvlekel)

Prilagoditev koncu

parameter vesti udarja
z zadnjim čekanom
ob hladno oko ki preureja
temeljna razmerja na čelu

množica uplahne v prilagoditev
ravnini

višini
in točki

navijamo se okrog žeblja
zabitega skoz rojstvo
in skoz smrt

Ivanka
Hergold

Ponikalnica

Vedno se moram bližati; ko vstopim, je treba skozi dolge nenasitne prostore.

Potok je bil, katerega voda je bila tako hladna, da je bolela, in bistra kot pogled iz ljubezni. Nežejnim ni bilo treba piti, pa so pili; žejni so zboleli. Mislim, kako je znotraj v hribu temno in kako so se kapljice iskale, mislim, kako je notri v hribu mirno in kako so kapljice tekle, bežale.

V somraku se prikaže grm in cvetovi na njem kot ognji. Koža od potu mrzla, na okenskih šipah se beli srež. V sobi lebdi sivi zrak, kaj bi tu grm in cvetovi na njem kot ognji. Skozi zaveso in od-joj-kako-daleč se prebije svetloba v dolg hladen pramen, išče in tipa in v igri muči moje telo.

Visok sneg, visok gozd, noč tako visoko, ne sprašuj kje. Na snegu si netim ogenj. Ali ga netim zase ali za nekoga, ko bo prišel mimo bolj prezebel kot jaz, bolj tih kot jaz, ne vem.